

μεγάλως με ἐτίμησεν ὁδηγήσας με ἐνώπιον τῆς Ἱ-
ψηλοτήτός σας.

Καὶ ἡ ἡγεμονίς ἐδάκρυσε συγκινηθεῖσα ὑπὸ
τῶν θερμῶν τούτων λόγων, καὶ εὐάρεστός τις ψι-
θυρισμός ἤκούσθη ἐν μέσῳ τῶν περιεστώτων αὐ-
λικῶν, πάντες δὲ ἐπευφήμησαν εἰς τοὺς ἐφεξῆς τῆς
ἡγεμονίδος λόγους.

— Μιμουμένη τὸ καλὸν παράδειγμα τοῦ ἡγε-
μόνος, σοὶ προσφέρω καὶ ἐγὼ ἐνθύμημα, τὸ δα-
κτυλίδιον τοῦτο· φέρε το εἰς μνήμην τῆς ἡγε-
μονίδος σου.

— Ἱψηλοτάτη ! ἐπεφώνησεν ὁ Ρούβενος ἀδυνα-
τῶν ἤδη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του, θέλετε λοι-
πὸν νὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου ;

— Ἀπ' ἐνκντίας μάλιστα, θέλομεν νὰ ζήσης
ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Οὕτω λοιπὸν τιμηθεῖς, ἀνεχώρησε τὴν ἐπιούσαν
εἰς Ἄνδερσ, ὅπου ἡ μήτηρ προσδοκῶσα ἤδη τὴν
ἐπιστροφὴν του, ἔσπευσεν εἰς προϋπάντησιν καὶ
ἔρρίθη εἰς τὰς ἀγκάλας του. Καί οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ
ἀδελφαὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης
καὶ προθυμίας· αὐτὸς δὲ χαίρων διηγήθη τὴν εὐ-
μένειαν τῶν ἡγεμόνων καὶ ἐν τούτοις πάντες
συνῆλθον εἰς δεῖπνον εὐχάριστοι καὶ εὐτυχεῖς,
ἀλλὰ τὸ ἑσπέρας ἐπεχύθη εἰς τὴν καρδίαν των ἡ
μελαγχολία καὶ ἡ λύπη, διότι ἤγγιζεν ἡ ὥρα τοῦ
ἀποχωρισμοῦ των. Ὁ Πέτρος γονατίσας πρὸ τῆς
μητρὸς ἤτησε τὴν εὐχὴν τῆς, αὕτη δὲ ἀφελῶς
καὶ μετὰ ἀξιοπρεπείας ἐγερθεῖσα,

— Θεέ μου, ἠύχῃ τρέμουσα· ἰδοὺ ὁ νεώτε-
ρος τῶν υἱῶν μου ἀναχωρῶν εἰς μακροτάτην ὁ-
δοπορίαν ! Ἄς τὸν ἐπιτηρῶσιν οἱ ἄγγελοι σου,
φυλάττοντες αὐτὸν ἀπὸ πάσης ἀσθενείας καὶ συμ-
φορᾶς, ἀλλὰ πρὸ πάντων σῶσον αὐτὸν ἀπὸ τῆς
πονηρίας τοῦ δαίμονος καὶ φύλαξον τὴν καρδίαν
του ἀγνὴν ἐν τῇ πίστει καὶ καθαράν. Ὡς ἀλλίον ὁ
θάνατος ἢ ἡ ἁμαρτία, διότι εὐκολώτερον δύναται
νὰ με παρηγορήσῃ ἡ στέρησίς του, ἢ ἡ ἀποπλά-
νσις τῆς ψυχῆς του. Προαίσθησις δὲ τις ὁδυνῆρά
βασανίζει τὴν στιγμὴν ταύτην τὸν λογισμὸν μου
καὶ μοὶ λέγει, ὅτι τελευταίαν φορὰν ἀκούει ὁ
Πέτρος τοὺς λόγους μου, ὅτι δὲν θέλομεν συναν-
τηθῇ πλέον ἢ εἰς τὸν οὐρανόν. Γεννηθῆτω μὲν,
Κύριε, τὸ θέλημά σου τὸ ἅγιον, ἀλλ' εὐδόκησον
καὶ νὰ συναντηθῶμεν μίαν ἡμέραν ἐν τῇ μακα-
ριότητι τῶν σκηνωμάτων σου !

Καὶ ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας — ἐναγκαλισθῆσαν
μένοντες, οὕτω ἐπὶ πολλὰς στιγμὰς ἐν λυγμοῖς
καὶ δακρύοις. Μετὰ δὲ τὴν περιπαθὴ συγκίνησιν
ἀνῆγειρεν ἡ Κυρία Ρούβενος τὴν κεφαλὴν καὶ κα-
θαίρουσα τοῦ εἰκοιοστατίου τὴν ἀργυρὰν Πανα-
γίαν, δῶρον τοῦ Τορκάτου,

— Τέκνον μου, τῷ εἶπε, εἰσῆκουσέ ποτε τὰς
εὐχὰς μου ἡ ἀγία αὕτη εἰκὼν καὶ ἐπανῆλθες εἰς
τὴν ζωὴν ὅτε οὐδεμίαν ἔμενε πλέον ἐλπίς. Σοὶ τὴν
χαρίζω ! μὴ τὴν ἀφίνης ποτὲ, εὐγνωμονῶν μὲν διὰ
τὸ θαῦμα, ἐνθυμούμενος δὲ τὴν μητέρα. Προσάκεις

εἰπον εἰς σὲ ὅτι αὕτη εἶναι δῶρον ποιητοῦ ἐνδο-
ξοτάτου ! Μὴ λοιπὸν ἀχαριστήσης, μὴ λησμονεῖς
ποτὲ ὅτι ἦτον ὁ σωτὴρ τοῦ πατρὸς σου !

Ἄλλ' ὅτε ἤκούσθη ὁ θόρυβος τῆς ἀμάξης καὶ
τῶν ἵππων, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν καρδίαν
τῆς, ἀλλ' ὡχρὰ ἐρρίθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ,
τὸν ἔσφιγξεν εἰς τὸ στήθος τῆς τρέμουσα καὶ ἔπε-
σε κάτω λειποψυχούσα. Ἀναφέρουσα δὲ ἑαυτὴν
μετ' ὀλίγον, εἶξ μόνον τέκνα εἶδε περὶ αὐτὴν,
περιποιούμενα καὶ παρηγοροῦτα τὴν λύπην τῆς.

Ὁ Πέτρος ἐν τούτῳ ὠδοιπόρει πρὸς τὰς Βρυ-
ξέλλας, ἀπομάττων τὰ δάκρυά του. Ἐκεῖ δ' εὔρε
περιμένοντα τὸν Ὀκτωβαίνιον, ὅστις δὲν ἐμακρύν-
θη αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐπιούσης, ἥτις ὠρίσθη διὰ τὴν
ὁδοπορίαν.

Ἐνθ' δὲ οἱ ἵπποι ἔσπευσαν καλπάζοντες, ὁ Ὀ-
κτωβαίνιος ἔρριψεν ἐπὶ τὰ γόνατα τοῦ Ρούβενος
χαρτοφυλάκιον. Τὸ ἤνοιξεν οὗτος καὶ εὔρε γραμ-
μάτια πρὸς τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν τραπεζιτῶν
τῆς Ἰταλίας, πιστωτικὰ μὲν σημαντικῆς ποσό-
τητος, ἐμπερικλειόμενα δὲ εἰς ἐπιστολὴν οὕτως
ἔχουσαν.

« Τίς μου, ἰδοὺ τὰ κέρδη τῶν ἰδίων οἰκονομιῶν
μου ! σοὶ τὰ δανίζω, διότι, πρόσεχε καλῶς, δὲν
ἀπέρχεται εἰς Ἰταλίαν θηρεῶν χρυσίον, ἀλλ' ἐπι-
στήμην· ὁ πλοῦτος δὲ καὶ ἡ δόξα σὲ περιμένουσιν
ὡδε ἐπιστρέφοντα. »

— Θεέ μου ! ἐπεφώνησεν ὁ Ρούβενος, πῶς, με-
τὰ εὐγενῆ τοσαῦτα ἀγάπης τεκμήρια, πῶς δύ-
ναμαι ἐγὼ νὰ μὴ διάγω βίον ἀγνόν καὶ ἀμώμη-
τον ; πῶς νὰ μὴ γενῶ ζωγράφος διακεκριμένος ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΙΝΙΑΝ

[Συνέχεια ὁρα φυλ. 23.]

Ἡ Κλάρα ἠγνόει ὅτι ὁ κύριος Ἀρώνης, χάρις εἰς
τὰς ἱτεὰς τῆς παγῆς, τὴν ἐγνώριζεν ἤδη ἐντελῶς,
καίτοι δὲ πνευματώδης, δὲν ἐμάντευσεν ὅτι ἡ ἁρ-
γισμένη ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ ἠτοίμαζεν ἐκδίκησιν
κατὰ τῆς φιλαρέσκου ταύτης γυναίκος. Ἐπίστευ-
σεν αὕτη μάλιστα ὅτι διέκρινε σύμπτωμά τι λα-
τρείας, οὐχὶ πρὸς τὴν κυρίαν Μαρινιάν ὡς ὑπώ-
πτεισε κατ' ἀρχάς, καὶ τότε ἡ πονηρὰ ἀδελφὴ ἐ-
θάρρει μὲν ὅτι ὑπέρτει τὸν ἀδελφὸν ἀπομακρύ-
νουσα τῆς Μαλβίνης τὸν Φερδινάνδον, ἐνέπιπτε δὲ
ἐληθῶς εἰς τὸν βόθρον ὃν αὕτη ἐνέσκαπτεν.

— Εὐγνωμονῶ, κύριε, τῷ εἶπε, διὰ τὴν σύνεσί-
ναι, ἀλλὰ δὲν ὤφειλον ἴσως νὰ σὰς προσκαλέσω
νὰ περιορισθῆτε πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ προφυλάξει ;
καὶ δύναμαι νὰ σὰς ἀκούω οὕτως ὁμιλοῦντα χω-
ρίς νὰ γίνωμαι ἐνοχος ; . . .

— Χριστέ, βοήθει με ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Α-

ρώνης, τίς ἐπίστευεν ὅτι εἶναι τόσον ταχεῖα; Ἀλλ' ἐπανελθὼν εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ ὁ ἀδελφικὸς διάλογος ὁ ὑπὸ τὰς ἱτέας, διηγείρεν εἰς τὴν αὐτὴν στιγμήν καὶ τὴν ἀγανάκτησίν του, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μὴ παύσῃ ἀπατῶν τὴν ὡραίαν ἑθρᾶν του.

— Ἰπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον, κυρία, περιστάσεις τινὲς ἀνεξήγητοι, καθ' ἃς εὐκολον μὲν εἶναι τὸ κατηγορεῖν μίαν κλίσιν, δυσκολώτατον ὅμως εἶναι τὸ ἀνθίστασθαι κατ' αὐτῆς. Φρονῶ ὅτι ἡ κοινωρία εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ἄδικος.

— Τοσοῦτον αἰσθάνομαι, κύριε, τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ὥστε καθ' ἑκάστην στιγμήν ποθῶ νὰ καταφύγω εἰς τὴν ἐρημίαν.

— Ἰμεῖς, κυρία;

— Ἐγὼ αὐτὴ, μάλιστα, ἢ μὲ δικάζετε ἴσως ἀπὸ τὸ προσοπεῖον, ὅπερ φέρομεν κατ' ἀνάγκην ἢ κατ' εὐπρέπειαν; ἄλλως τε γνωρίζω ὅτι μὲ ἐπεκρίνατε πονηρῶς ὁμιλοῦντες μετὰ τοῦ κόμητος Μαρινιάν, ὅστις — καὶ τοῦτο δὲν ἀγνοῶ — δὲν μὲ ἀγαπᾷ καθόλου, ἀλλὰ λησμονῶ τὴν κακίαν σας . . . ἡ συγγνώμη εἶναι συνήθης; ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἀρετὴ καὶ δὲν ἐνθυμούμαι πλέον τὰς κακολογίας σας.

— Μάρτυρα ἔχω τὸν Θεόν, κυρία, ὑπέλαβεν ὁ Φερδινάνδος, ὅτι καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐμπιστευτικὴν λέξιν μου δὲν διστάζω νὰ τὴν ἐπαναλάβω μεγαλοφώνως, λέγω δὲ μάλιστα ὅτι ἐν ταῖς ὁμιλίαις μου μετὰ τοῦ κόμητος εἴμεθα πάντοτε σύμφωνοι ὅτι εἴθε κυρία ἀξιεραστός.

— Ἀλήθεια; σὰς πιστεύω λοιπόν, κύριε, καὶ σὰς εὐχαριστῶ . . . ὅμως γνωρίζω κάλλιστα ὅτι ὁ κόμης μὲ ἀποστρέφεται καὶ κατὰ τί ἔσφαλον; μήπως δὲν εἶμαι ἡ καλλιτέρα φίλη τῆς Μαλβίνης; . . . Αἶ κύριε! θέλετε μάθει βραδύτερον μετὰ τίνος σπουδῆς ἀσχολοῦμαι μεριμνοῦσα περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐρασμίας ταύτης κόρης . . .

Ἄλλ' ὁ Ἀρώνης κινηθεὶς ἀποτόμως παρὰ μικρὸν ἔφινε τὸν βραχίονα τῆς Κλάρας.

— Τί ἐπάθετε, κύριε; εἶπεν αὐτὴ.

— Ἐφοβήθην μὴ προσκόψητε, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Φερδινάνδος.

— Ναί, ὑπέλαβεν ἡ Κλάρα, θέλετε μάθει μίαν ἡμέραν πόσον μὲ διαφέρει ἡ κυρία Μαρινιάν. Ἡ ἀγαθὴ κόρη! ἐάν ὁ κηδεμὼν αὐτῆς, ὁ μόνος συγγενὴς ἀποθάνῃ, τί θέλει γίνοι μεμονωμένη καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρημιῶν τούτων;

— Ἀλλὰ φρονῶ, εἶπεν ὁ Ἀρώνης, ὅτι ἱκανῶς θέλει τὴν προστατεύσει ἡ ἀγωγή ἡ ἐξαισία καὶ τὰ προτερήματά της τὰ διακεκριμένα ὅλος ὁ τόπος τὴν λατρεῖ.

— Ναί, πλὴν ἄλλο λατρεῖ καὶ ἄλλο προσταβία . . .

— Ὅποιος τινὸς προστασίας ἔχει ἀνάγκην, εἰ ἐαυτὴν προστατεύουσα; . . .

— Βλέπω, κύριε, ὑπέλαβεν ἡ Κλάρα, ὅτι διὰ τῆς ποιήσεώς σας κρίνεται τὴν θέσιν τῆς κυρίας Μαρινιάν τοῦτο εἶναι ἀπλούστατον, ἀλλ' ἐγὼ ἢ

φίλη της, ὀφείλουσα νὰ σκέπτομαι λογικώτερον, διατείνομαι ὅτι μία νεάνις, οὕτω πῶς εὐρισκόμενη, πρέπει νὰ ὑπανδρευθῇ.

— Κυρία, ἀσυμφωνῶ πρὸς τὴν γνώμην σας, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὸ ὁμολογήσω ἄλλως δὲ, ἐσκέφθητε ὅποια ἡ εὐθύνη τῆς διαπραγματεύσεως ἐνὸς σννοικεσίου; ἐλησμονήσατε ὅτι τὸ εὐτύχημα ἢ ἡ αἰώνιος δυστυχία δύο ἀνθρώπων βαρύνει τὴν κεφαλὴν τοῦ συντελέσαντος εἰς τὸν σύνδεσμον αὐτῶν; . . . Γνωρίζετε ὅτι ἂν μοι ἐδίδοτο ὁλόκληρος βασιλεία, δὲν ἀπεφάσίζον οὐτε κἂν νὰ παρευρεθῶ εἰς ἕνα γάμον καὶ νὰ ὑπογραφῶ μάρτυς εἰς τὸ προικοσύμφωνον; . . . οὐτε ἔδωκά οὐτε θέλω δώσει ποτὲ τοιαύτην ὑπογραφήν.

— Μὲ ἐτρομάξατε, κύριε, εἶπεν ἡ Κλάρα, ἀλλὰ λησμονῶ ὅτι ὁμιλῶ μετὰ ποιητοῦ, καὶ ἄλλως, ἡ ἐκλογή μου ἐπὶ τῆς τύχης τῆς Μαλβίνης εἶναι ἀξία καὶ ἐμοῦ καὶ αὐτῆς.

— Ἐάν, κυρία μου ᾗναι ἀμφοτέρων ὑμῶν ἀξία, τότε ἡ ἐκλογὴ εἶναι λίαν ἀξιόλογος, ἀπεκρίθη ὁ Φερδινάνδος γλυκύων τὴν φωνὴν ὥστε ἐπανορθῶν τὰ μετὰ ζωηρότητος λεχθέντα.

Ἡ δὲ Κλάρα, ἐξηγήσασα τὴν ἀπάντησιν κατὰ τὸν πόθον της, νῆχαρίστησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ἀρώνην καὶ διὰ μακρᾶς σιωπῆς.

Ἀνυπόμονος ἐν τούτοις ὁ κόμης περιέμενε τοὺς φίλους καὶ τὴν καλὴν ἀνελπίαν, τοὺς εἶδε δὲ καταβαίνοντας περὶ τὴν τρίτην τῆς μεσημβρίας, καὶ παρακολουθουμένους ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ δούλου Ἰακώβου καὶ μετ' ὀλίγον τοὺς ἐδέχθη δι' ἀγκάλης ἀνοικτῆς, μεμψιμοιρῶν διὰ τὴν μακρὰν μόνωσίν του.

Ἀνέβησαν ἐπομένως ἐπὶ τοὺς ἵππους, σπεύδοντες πρὸς τὴν ἀκρόρειαν ἐνθα ἐστάθμευον τὰ ἑχήματα. Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς Ἰακώβος ἐμήνυσεν ἀπὸ πρῶτας διὰ τίνος αἰγοδοσκοῦ εἰς τὰ γειτινιάζοντα χωρία τὴν καλὴν ἔλυσιν τῆς κυρίας Μαρινιάν, διδὼν, καταβάντες εἰς τὴν κοιλάδα, οἱ περιηγηταὶ εἶδον πλῆθος ὄρειων συμπτυκνουμένων περὶ τὰ ἑχήματα, καὶ ἅμα ἐπιφανείσα, ἡ Κυρία Μαρινιάν ἐχαιρετῆθη ὑπὸ ἀπείρων καὶ ὁμοφώνων ζητωκραυγῶν, οἱ πῖλοι δὲ οἱ πλατύχειλοι καὶ οἱ ἐρυθροὶ κεκρύφαλοι καὶ οἱ πράσινοι κλάδοι ἐκυμαίνοντο ὑψούμενοι ὑπὲρ τὸ πλῆθος.

— Εἶναι οἱ φίλοι σου, κυρία, εἶπεν ὁ κόμης, τίμησον, κυρία, τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν φίλων σου.

Καὶ ἡ Μαλβίνη ἤπλωσε τὴν λευκὴν χεῖρα ψάφουσα τὰς τραχείας χεῖρας τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων. Ὡ πόσον ἀθῶα ἦσαν αἱ δεξιώσεις! Ὡ πόσον τὰ δάκρυα ἔβρεχον γλυκὺ τῆς Μαλβίνης τὰς χεῖρας!

— Ἴδού ἡ ἀρχόντισσα τοῦ ἐλέους! ἐπεφώνουν οἱ χωρικοί.

— Ὁ Θεὸς νὰ πολυχρονίσῃ τὴν βασιλίσσαν τῶν καλῶν! ἐβόων ἄλλοι.

— Εἶναι ὁ ἄγγελος τῶν χωρίων! ἔλεγον ἑταῖροι φωναί.

— Εἶναι ὁ ἄγγελος τῆς ψυχῆς μου ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φερδινάνδος.

— Φίλοι μου, σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῆς καλῆς ἀνεψιάς μου, ἐπεφάνει ὁ γέρον κόμης βλέπων τοὺς παῖδας καὶ τὰ κοράσια περικυκλοῦντας αὐτὸν καὶ ψύχοντας τὸ μεταξωτὸν ἐνδομά του!

Κατῳρῶσαν ἐπὶ τέλους, οὐχὶ ἄνευ κόπου, νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ ὀχήματα καὶ ἐνῶ ἀνεχώρουν ἤδη ὁ κόμης ταῦτα εἶπε μετ' εὐθυμίας καὶ φαιδρότητος, βλέπων τὸν πολὺν Ἰάκωβον, εὐχαριστοῦντα αὐτὸν διὰ τὴν μεγαλοδωρίαν του.

— Παλαιῆ μου φίλε ! δὲν ἐλπίζω νὰ ἔλθω ἄλλην μίαν φορὰν νὰ σε ἰδῶ, ἀλλὰ σὺ, ὁ ἔχων πόδας, ἔλθε νὰ με εὐρῇς. Ὑγιαίνει, Ἰάκωβε, καὶ πρόσεχε, τὸ Καντάλ εἶναι τὸ βασιλεῖόν σου.

Αἱ κραυγαὶ αἱ χαρμόσυνοι καὶ αἱ εὐχαὶ ἤκούοντο ἔτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὀχημάτων, ὁ δὲ εὐγενὴς γέρον εἶπεν εἰς τὸν Ἀρώνην, ὅστις ἐκέντα τὸν καλπάζοντα ἵππον του, παρακολουθῶν τὸ ὄχημα τοῦ γέροντος καὶ τῆς Μαλβίνης.

— Ὅποια ποιήσεις, κύριε Ἀρώνη !

— Ναι, ἀπεκρίνατο ὁ Φερδινάνδος· ἤθελον τὴν ἐπιγράψαι « τὸ ἔλεος καὶ αἰσχύρις ».

ΣΤ'.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κόμητος Μαρινιάν ἐγένετο ζωνηρά τις φιλονεικία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ρινάλδου Μομβάλ, ὁ δὲ κύριος Ἀρώνης πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ὥρων ἀνεχώρησεν ἤδη ἀπὸ τὸν πύργον, ἄλλως ἤθελε σπεύσει ἴσως πρὸς τὴν διάλυσιν τῆς λογομαχίας.

Καὶ ἰδοὺ πόθεν ἐπήγασαν. Ἡ κυρία Σαίν-Κλαίρ ἀπερισκέπτως ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ εἰς τὸν κόμητα ὡς σύζυγον τῆς Μαλβίνης τὴν ἀδελφὸν τῆς· καὶ ὁ μὲν γέρον ἀπεποιήθη ὀριστικῶς τὴν πρότασιν, ὁ δὲ Ρινάλδος Μομβάλ ἐθεώρησεν ἑαυτὸν προσβεβλημένον κατὰ τὴν ματαιότητά του καὶ τὴν καρδίαν, διότι, ἐνῶ σχεδὸν ἐσθχαίου ὅτι ἐκέρδησε τὴν εὐνοίαν τῆς κυρίας Μαρινιάν, ἦν, καθ' ὃ ἔλεγεν, ἡγάπα μέχρις ἀπογνώσεως, ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι, κυριευόμενοι ὑπὸ τῆς μέθης μιᾶς ιδέας ἢ μιᾶς δόξης, εἰσέρχονται εἰς τὸ στάδιον μετ' ἀπερισκεψίας, καὶ καταντῶσιν ἐπὶ τέλους παραλογιζόμενοι. Διὰ δύο ἰσχυροὺς λόγους ἐπίστευεν ὅτι ἡγάπα τὴν Μαλβίνην, διότι ἤκουε μὲν τὴν ἀδελφὴν βεβαιοῦσαν τὸ πάθος του, ἐβλεπε δὲ τὴν κυρίαν Μαρινιάν προσοάλλουσαν διὰ σοβαρότητος καὶ ἀπαθείας τὴν ματαιότητα αὐτοῦ, οὐδέποτε μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀποτυχόντος.

Τὴν συνέντευξιν λοιπὸν ταύτην ἐπιμὼνως εἶχεν αὐτὸς ζητήσῃ καὶ μετὰ μυρίας περιστροφῆς καὶ ῥητορικᾶς προφυλάξεις, ὡμολόγησε καθαρῶτα εἰς τὸν κόμητα Μαρινιάν, ὅτι ἡ ὀποποίησις αὐτοῦ δὲν ἦτον ἡ ἀληθὴς ἡθικὴ τυραννία, ὁ δὲ κόμης ἀπεκρίθη, ὡς ἦτο ἐπόμενον, διὰ φράσεων μάλλον ἀποτόμων.

— Τέλος πάντων, κύριε κόμη, — ταῦτα ἔλεγε περιπατῶν δρομαίως εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνῶ ὁ γέρον ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ πεποικιλμένου θρανίου του — ἀπορρίπτετε τὴν πρότασιν τοῦ συνοικεσίου χωρὶς δικαιολογήσεως μιᾶς, ἀλλὰ μόνον διότι οὕτω θέλετε.

— Μὲ βιάζετε, κύριε, νὰ σὰς ἀποκριθῶ ἀποτόμως, ὅπερ ἀντίκειται καὶ εἰς τὴν συμπεριφορὰν καὶ εἰς τὸν χαρακτῆρά μου. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἀπροκάλυπτος ἀπάντησίς μου εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν ἐρώτησίν σας. Ναι, κύριε, ἀπορρίπτω τὴν πρότασιν, τοῦτο εἶναι δικαίωμά μου, οὕτω θέλω.

Καὶ ὁ Ρινάλδος κρατῶν τὴν στιγμὴν ταύτην ἐφημερίδα αἰφνιδίως τὴν συνέθλιψε, τὴν ἔρριψε κάτω καὶ τὴν ἐπάτησε.

— Πολὺ καλὰ, κύριε κόμη, πολὺ καλὰ. Τοῦτο δηλοῖ ὅτι ἔχετε χαρακτῆρα, ἀλλ' ἐπιτρέψατε νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὸν ἰδικόν μου.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ἀπαθὴς γέρον. Μήπως μὲ προκαλεῖτε εἰς μονομαχίαν; φρονῶ ὅτι ἡ ποδालγία καὶ αἱ πολιαὶ τρίχες μου με προφυλάττουσιν ἱκανῶς καὶ ὁμως ἐὰν θέλετε νὰ με τιμῆσετε . . .

— Μὲ χλευάζετε, κύριε κόμη, μὲ παίζετε ἀνηλεῶς . . . τοῦτο δὲν ἀρμόζει εἰς ὑμᾶς καὶ ἐγὼ μὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀποκριθῶ, ἀλλ' ὀφείλω νὰ ἤμαι καὶ θὰ ἤμμι σταθερός· λέγω δὲ πρῶτον καὶ δίδω τὸν λόγον μου ὅτι ὅστις δῆποτε ἀξιοῖ νὰ νυμφευθῇ τὴν κυρίαν Μαρινιάν, ἀνάγκη, πρὶν ἀπέλθῃ εἰς τὸν βωμὸν, νὰ διαβῇ ἐπὶ τοῦ πτώματος μου . . .

— Τοῦτο εἶναι ἱποτικώτατον κατ' ἀλήθειαν ! δὲν δικαιούμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἀνεψιά μου, ἀναγκαζομένη νὰ ὑπανδρευθῇ ἄσχημον ἄρχοντά τινα πύργου, προσκαλεῖ εἰς βοήθειάν της τοὺς γονεῖς ἱππότες τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀραγώνης ; κύριε Μομβάλ, βάλτε τὴν ῥομφαίαν εἰς τὴν θήκην της, ἐδῶ δὲν εἶναι οὔτε θύματα, οὔτε τύραννοι οἰκιακοί, οὔτε πρότασις γάμου ἐλαχίστη !

— Καὶ πῶς, κύριε ; ἐπεφάνησεν ὁ Ρινάλδος, μήπως δὲν ζῶμεν εἰς τὸν ΙΘ'. αἰῶνα ; μήπως ἡ νέα ἀνεψιά σας θέλετε νὰ γίνῃ καλογραῖα ;

— Ἐὰν θέλῃ ἡ ἀνεψιά μου γίνεσθαι καὶ καλογραῖα καὶ ἡγουμένη, τὸ κατ' ἐμὲ οὐδέποτε ἐναντιώθην εἰς τὰς ἐπιθυμίας της.

— Ἄφετε λοιπὸν αὐτὴν νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην της, εἶπεν ὁ Ρινάλδος.

— Καὶ ποῖος τὴν ἐμποδίζει, κύριε ;

— Ὑμεῖς, κύριε κόμη, ὑμεῖς, ἀγαπητὴ κόμη ! ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, φωτισθεὶς ὑπὸ μιᾶς ἀκτίνος μικρᾶς ἐλπίδος.

— Ἐγὼ ; ἀγαπᾶτε νὰ καλέσητε τοὺς ὑπηρέτας ; ἅμα δὲ ἐπιφανέντος ἐνός, εἶπε ταῦτα παρακαλῶ τὴν κυρίαν Μαρινιάν νὰ ὀρίσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου (1).

Καὶ ὁ Μομβάλ ὠχρίασεν ὡς ὑπόδικος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, διότι ἡ ἀπόφασίς του ἐξεδίδετο ἤδη. Ἠλούσθη δὲ μετ' ὀλίγον ὁ εὐκταρὲς θόρυβος τῆς ἐνδυμασίας τῆς Μαλβίνης, τότε δὴ τότε ὁ καρτερὸς νεανίας, ὁ οὔτε πρὸ δέκα ξιφῶν θέλων νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ἐδόθη εἰς φυγὴν διὰ τῆς κρυφίας θύρας, ἐπιφωνήσας.

— Κύριε κόμη, ὑπάγω νὰ σὰς στείλω τὴν Κλάραν !

Καὶ ἀνελήφθη. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἤρχετο ἡ κυρία Σκίν-Κλαίρ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κόμητος, ὅπου εὔρε τὴν Μαλβίνην καθημένην ἐπὶ θρανίου ἄντικρυ τοῦ γέροντος θεοῦ αὐτῆς.

— Πλησιάσατε, κυρία, τῇ εἶπεν ὁ γέρων. Εἴσθε νόμιμος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀδελφοῦ σας, ὅστις ἐφοβήθη νὰ ἀκούσῃ τὴν ἐπίσημον ἀπόκρισιν. Μαλβίνη, γνωρίζετε ὅτι ὁ κύριος Μομβάλ σὲ ἐζήτησεν εἰς γάμον, ἀποκρίθητε εἰς τὴν κυρίαν, ἥτις παρακαλεῖται νὰ μάθῃ τὴν ἀπόφασίν σας.

Τότε δὲ ἡ κυρία Μαρινιάν, μετ' ἀγγελικῆς χάριτος ἐγερθεῖσα καὶ λαβοῦσα τὴν δεξιάν τοῦ γέροντος θεοῦ της,

— Εὐγνωμονῶ ἐγκαρδίως καὶ τὸν κύριον Μομβάλ καὶ τὴν Κλάραν διὰ τὴν τιμὴν ταύτην, ἀλλ' ὑμεῖς, θεῖέ μου, γνωρίζετε κάλλιον παντὸς ἄλλου ὅτι δὲν προτίθεμαι νὰ ὑπανδρευθῶ.

— Ἀγαπητῇ μου φίλῃ, εἶπεν ἡ Κλάρρα, δύναμαι νὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου ταύτης ἀποφάσεως ;

— Καὶ ἐγὼ δύναμαι νὰ σὲ ἐρωτήσω, ἀπεκρίθη ἡ Μαλβίνη, ἐὰν δὲν ἔχῃς οὔτε ἓν μυστικόν, ὅπερ δύνασαι νὰ φανερώσῃς εἰς ἐμέ ;

— Οὐδένα, τὸ ὀρκίζομαι, εἶπεν ἡ Κλάρρα,

— Ἀλλ' ἐγὼ, Κλάρρα, ἀπεκρίνατο ἡ Μαλβίνη, — γνωρίζω δὲ ὅτι θὰ με ἀγαπᾷς ὀλιγώτερον καὶ τοῦτο με λυπεῖ — ἀλλ' ἐγὼ ἔχω ἓν μυστικόν ὅπερ δὲν δύναμαι νὰ ἀποκαλύψω οὔτε εἰς σέ . . .

— Οὔτε εἰς τὴν Σοφίαν Μονλῶρ ; ἐπεφώνησεν ἡ Κλάρρα, πάντοτε ἡσχολημένη περὶ τῆς ἀπούσης ταύτης νεάνιδος.

— Οὔτε εἰς τὴν Σοφίαν, εἶπεν ἀταράχως ἡ κυρία Μαρινιάν.

— Τότε ἀνάγκη ὑπομονῆς, ψυχῇ μου, ἀλλ' ὁ ἀδελφός, ὁ ἀτυχὴς ἀδελφός μου θὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν θλίψιν του ! . . . Ἄλλως δὲ, προσέθηκεν, ἀγνοῶ ἕως ποῦ θέλει φθάσει . . .

Ἡ δὲ Μαλβίνη,

— Νὰ ὀχυρώσωμεν τὸν πύργον ; εἶπε μειδιδῶσα εἰς τὸν θεῖόν της.

— Ἐξ ἐναντίας, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, πρέπει νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ἐξημμένην κεφαλὴν τοῦ ἀγαπητοῦ ἐχθροῦ μας. Μὴ φοβεῖσθε τίποτε κυρία, εἰ-

venir chez moi τῶν Γάλλων, ἵσως μετέφρασαν τινες κατὰ λέξιν, ἀλλ' ὁ ἑλληνικὸς λαὸς λεπτότατα λέγει, ὀρίσατε εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὃ ἐστὶ ἐλθέτε καὶ προστάξατε ὡς κύριος εἰς τὴν οἰκίαν μου.

πεν εἰς τὴν Κλάραν, ἐγὼ αὐτὸς ἠθέλησα εἰς τὸν καιρὸν μου νὰ φονεύσω ἀδελφόν, κηδεμόνα καὶ ἄλλους ἔτι καὶ κατόπιν δὲ νὰ φονεύσω καὶ ἐμαυτὸν. Ἀλλ' ὁ μὲν κηδεμὼν ἀπέθανεν ἀπὸ πυρετὸν εἰς τὸ στρώμα του μετὰ τριάκοντα ἔτη, ὁ δὲ ἀδελφός καὶ ὁ ἐξάδελφος ζῶσι ὡς σήμερον γέροντες ἤδη σεβάσμιοι, ἐνῷ ἐγὼ περιέμεινον τόσον καιρὸν τὴν ποδαργίαν. Ὁ κύριος Μομβάλ εἶναι λαμπρὸς ἱππότης καὶ δὲν πρέπει νὰ παραιτήσῃ τὸ ἐνδοξον μέλλον του διότι ἄπαξ εἰς τὴν ζωὴν του ἀπέτυχεν εἰς ἓν συνοικέσιον. Καὶ θυγατέρες ποιμένων ἀπεῖρψαν βασιλεῖς . . . ἐγὼ δὲ, ὅστις εἶμαι ἤδη ἐμπρὸς σας, δὲν ἠδυνήθην ποτὲ εἰς τὴν νεότητά μου νὰ εὕρω μίαν γυναῖκα θέλουσαν νὰ με νυμφευθῇ, γνωρίζομεν δὲ μάλιστα ὅτι ὑπάρχουσι πολλαὶ καὶ ὠραῖαι καὶ πλούσιαι, ὥστε ὁ ἀδελφός σας δύναται, ἂν θέλῃ, νὰ ἐκλέξῃ. Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη μου, κυρία, ἡ ἀγάπη λοιπὸν ἃς ἐπανέλθῃ ἐν μέσῳ ἡμῶν, διότι ἱαφού ἀνεχώρησεν ὁ κύριος Ἀρώνης, ὁλονὲν δοκιμάζομεν ἀνεμοζάλας. Ἢ θὰ στείλω νὰ φέρω τὸν ποιητήν μου, χάριν ἐμοῦ θὰ ἀφήσῃ τὴν ἀγαπητὴν ἐρμηρίαν του !

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἡ δὲ Κλάρρα δεξιουμένη τὴν Μαλβίνην, τὴν ἔφερεν εἰς ἓν παράθυρον καὶ ἐκεῖ τῇ εἶπε δακρύουσα.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ φαντάζωμαι διὰ σέ ; . . . Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μὲφέρεις εἰς πολλὴν ἀνησυχίαν, ἡ εἶσαι πρὸς ἐμὲ ἀδιάφορος καὶ ψυχρὰ, ἡ εἶσαι ὅν τι μυστηριώδες, Μαλβίνη, ὃν ἀνεξήγητον δι' ἐμέ !

— Μὴ με ἀφαιρῇς ἀπὸ τὸν κύκλον μου, Κλάρρα, διότι εἶμαι πλάσμα ἀνθρώπινον, ἀλλὰ, προείπον, μὴ ὁμιλῶμεν περὶ γάμου, ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀκλόνητος.

— Καὶ ἡ ἀπόφασίς αὕτη πηγάζει ἀπὸ σέ ; αὐτόματος ἡ καρδίᾳ σου σὲ κακὰδικάζει εἰς τὸν μεμονωμένον βίον τῶν ἐρημιῶν τούτων ; . . .

— Ὡς εἶπες, φίλῃ μου, οὕτως ἔχει, ἀγαπητῇ Κλάρρα.

— Μὰ τὸν Θεὸν, ἐγὼ χάνω τὸν νοῦν μου . . . καὶ μοὶ ἔρχεται πειρασμός νὰ λέγω ὅτι εἶσαι ἡ παράφρων ἡ ὕμα τῆς πρὸς τὸν κύριον Μαρινιάν εὐγνωμοσύνης σου.

— Ἀλλ' ἂν ὁ τρόπος μου ἦναι λογικώτατος καὶ συνεπής ; . . .

— Τότε ἐγὼ δὲν γνωρίζω ποῦ ἔχω τὸν νοῦν μου, Μαλβίνη, διότι ὠνευρέθην ἐν ἄνερῳ μεγαλοπρεπές, ἤλπισα νὰ γίνῃς ἀδελφῇ μου.

Ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὗται ἐρρήθησαν διὰ τόνου ἀληθοῦς περιπαθείας, ἡ Μαλβίνη ἐρρίφη εἰς τὸν λαμὸν τῆς φίλης καὶ ἐν δάκρυον ἔθαλεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἐδάκρυες ; ἐπεφώνησεν ἡ Κλάρρα, καὶ διὰ τίνα ; διὰ σέ ἐδάκρυες ; . . . Ὁ πολὺ τὸ φοβεῖμαι ! ἵσως τὸ κρυπτόμενον μυστικόν σου εἶναι βαρὺ καὶ ὑπερβολὴν, φιλιότης μου, καὶ ὑπομένεις μαρτύρια μὴ δυναμένη νὰ παραπονήσῃ. Ἢ τότε

τὸ ἔλγος σου εἶναι μέγαν, ἐγὼ δὲ, γυνὴ ἀδύνατος ὡς σὺ, δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐλαφρώσω, ἀλλὰ δύναμαι νὰ παραπονῶμαι καὶ νὰ κλαίω μετὰ τῆς Μαλβίνης μου.

— Ὅχι, ὅχι, ὑπέλαβεν ἡ Μαλβίνη ἀπομάττουσα τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς της, δὲν ἔχω κἀνὲν ἔλγος εἰς τὴν καρδίαν μου, κἀμμίαν θλίψιν, κἀνένα πικρὸν λογισμόν καὶ πταῖω ἐγὼ ἂν σὲ ἠνάγκασα νὰ ὑποπτευθῇς ἐπὶ μίαν στιγμήν· ἡ περιπαθὴς ἔκφρασις τῆς φιλίας σου, ἀγαπητὴ Κλάρα, ἐπροξένησε τὴν συγκίνησίν μου.

Καὶ ἀποσπασθεῖσα ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς κυρίας Σαίν Κλαίρ, ἀπῆλθε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ὁ δὲ Μομβάλ μαθὼν ἐκ στόματος τῆς ἀδελφῆς του τὴν ἀπόφασιν τῆς Μαλβίνης, ἔγραψε, χωρὶς νὰ διστάσῃ στιγμήν, εἰς τὸν λόμητα Μαρινιάν ὅτι ὑπὸθεσίς τις κατεπείγουσα ἐκάλει αὐτὸν εἰς τὴν πλησίον ἐπαρχίαν καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὸν συγχωρήσῃ διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀναχώρησιν. Τῷ ἡτοίμασαν τοὺς ἵππους καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεμακρύνθη τοῦ πλάτανῶνος.

Ὁ δὲ κόμης, ἀναγνούς τὴν ἐπιστολὴν,

— Ἰδοὺ μία κεφαλὴ, εἶπεν, ἀληθῶς ἐξημμένη.

Καὶ διπλώσας τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ μέγαν θυλάκιόν του καὶ ἐζήτησε τοὺς κύβους, διότι κατὰ πᾶσαν πέμπτην κατὰ τὴν συνήθειαν ἤρχετο ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου, ἵνα παίξωσιν. Πολλὰ δὲ ἀτυχῶς ἐπαίξε τὴν φορὰν ταύτην ὁ κόμης, ἀλλ' ἐκέρδησαν οἱ πτωχοὶ τῆς ἐνωρίας. Ἡ Μαλβίνη ἐν τούτοις δὲν ἐζήτησε τοῦ δωματίου της ἢ τὴν ἐσπέραν καὶ ἡ Κλάρα ἔμεινεν ἐπίσης εἰς τὸν κοιτῶνά της, βασιανίζομένη ἀπὸ νευρικὴν κεφαλαλγίαν καὶ δὲν ἐφάνη εἰς τὴν αἴθουσαν ἢ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τείου φέρουσα κομψὸν κεκρύφαλον ἐκ μετάρης, θελκτικωτάτῃ δὲ ἦτο διὰ τὴν γλυκεῖαν ὠχρότητα τῆς ὄψεώς της. Ὁ μὲν κόμης τῇ παρετήρησε τοῦτο, αὕτη δὲ ἔρριψε δις ἢ τρίς κρύβριον βλέμμα εἰς ἕνα καθρέπτην, ἐν τούτῳ περπονεῖτο διὰ τὴν ἀθυμίαν της, ἀλλ' ἡ φωνὴ της ἦτο ἀρμονικωτάτη, ἡ ἐπιτήδευσίς της κομψὴ καὶ ἐρπυμνία, ἐνὶ λόγῳ ἡ μελαγχολία της ἦτο μουσικὴ. Μετὰ δὲ τὴν ὑποχώρησιν ἔδωκεν εἰς τινὰ τῶν ὑπηρετῶν ἐπιστολὴν, παραγγέλλουσα τὴν ἀποστολὴν διὰ τὴν αὔριον καὶ πάντες μὲν ἦσαν βέβαιοι ὅτι τὴν ἔστελλεν εἰς τὸν ἀδελφόν, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἔγραφη διὰ τὸν κύριον Ἀρώνην.

Ὁ ἐρημίτης ἐν τούτῳ, μακρὰν τῆς ἀνεμοζάλης τοῦ πύργου, εὐφραίνετο εἰς τὰ θέληγτρα τῶν προσφιλῶν δασῶν τῶν καὶ εἰς τὰ πλάγια τῶν ὀρέων, εἴτε κυνηγῶν μετὰ τόλης καὶ ἐπιδεξιότητος, εἴτε ἐπὶ τὰ ἄκρα τῶν βράχων ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος· νέφος τι, ἐν τῷ ἐναερίῳ πελάγει κυμαινόμενον καὶ ἐπιδιώκων θελκτικὴν τινὰ ὀπτασίαν μόνον ὑπ' αὐτοῦ ὁρῶμένην. Ἐνῷ δὲ ἐπέσρεφε, μίαν τῶν ἡμερῶν, ἀπὸ μακρᾶς τινος ἐκδρομῆς, κεκμηκῶς ἀλλὰ συνοδευόμενος ὑπὸ τινος ἀορίστου μειδιώσης ἐλπίδος, τῷ ἐνεχειρίσθη ἐπιστολὴ ἐκ τοῦ πύργου στελλομένη. Τὴν ἀπεσφράγισεν, ἀλλὰ μὴ

γνωρίζων τὸν χαρακτῆρα ἔρριψεν ἐν βλέμματι πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν... ἡ ἐπιγραφὴ εἰλεπεν. Ἀναγνούς δὲ καὶ πεισθεὶς ὅτι τῷ ἔγραφεν ἡ κυρία Σαίντ-Κλαίρ, ἐξεπλάγη ἀλλὰ τὸ σφάλμα ἦτο ἰδικόν του.

— Ποῦ λοιπὸν περιπλέχθη; οἰκτρὸς σύμβουλος ἡ ματαιοφροσύνη τῶν μικρῶν ἐκδικήσεων!

Καὶ ταῦτα ἐπιφωνῶν ἔδακνε τὰ χεῖλη μέχρι αἵματος.

Ἡ Κλάρα λοιπὸν τῷ διηγεῖτο καὶ τὰς λεπτομερεστεράς τοῦ πύργου σκηνάς, ἐλσεινολόγει διὰ τοῦτο αὐτὴν, ὡμίλει περὶ τῆς παραφορᾶς τοῦ κυρίου Μομβάλ καὶ ἐπεκαλεῖτο ὑπὲρ αὐτῆς τὴν συνδρομὴν τοῦ κυρίου Ἀρώνου παρὰ τῷ κόμητι. Ἀξιόλογον δικηγόρον ἐπέτυχεν ἀληθῶς ἡ Κλάρα! ἔγραφε δὲ ὅτι ἡ Μαλβίνη ἦτο ὅν τι ἀνεξήγητον, σφιγξὶ ἐπαγωγὸς ἅμα καὶ ἐπικίνδυνος καὶ τὴν κατηγορεῖ σχεδὸν ὡς διπρόσωπον καὶ ἐνοχοποιουμένην ὑπὸ τῆς φιλαρεσκείας, διότι — δὲν ἀμφιβάλλε ποσῶς — ὁ κύριος Μομβάλ, νέος λίαν πνευματώδης δὲν ἐδύνατο ἀδιακρίτως καὶ ὡς παιδᾶριον νὰ ἀρεθῇ εἰς τοιοῦτον πάθος. « Ἡ Μαλβίνη εἰσπηλῶς ἐπιδοκιμάζουσα ἴσως τὰς περιπαθεῖς τοῦ Φερδινάνδου φιλοφροσύνας, ἔμελλε νὰ τιμωρηθῇ ποτε τὴν καρδίαν » καὶ παρόμοια ἄλλα διελαμβάνε τῆς Κλάρας ἡ ἐπιστολὴ, ἐπιστολὴ, ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους, δυσερμηνευτος καὶ ἐλεγεσιακὴ. Ἡ Κλάρα τέλος ὡμίλει περὶ αὐτῆς καὶ ἔλεγεν ὅτι μετὰ τὴν εἰς τὸ Καντάλ ἀνάβαιν, περιέπεσεν εἰς εἰδός τι ἀνησυχίας ἀνεξηγήτου, μόλις δὲ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν της, τεραστίως πως διαδεχομένων ἀλλήλας καὶ ἡ ψυχὴ της ἐπλεεν ἐν φόβῳ καὶ ἐλπίδι, ἐντὸς τῆς ἡσθάνετο μίαν ἄβυσσον... « Ἀ κύριε! ἔγραφε ἡ Κλάρα » ἀγνοεῖτε ὅτι ἡ καρδία τῆς γυναικὸς δύναται νὰ συντριβῇ ὅταν ἀκούσῃ μίαν λέξιν μαγευτικὴν; γνωρίζετε ὅτι ἡμεῖς ὑποφύρομεν κολάσεις ὑπὲρ τὰς τοῦ ἄδου, ἂν καὶ ἄλλοι ἴσως ἐμπνέωνται ἀπὸ τὰς τέχνας ψυχρᾶς φιλαρεσκείας; Ἀλλ' ἄπαγε! ψυχὴ εὐγενὴς ὡς ἡ ψυχὴ σας, δὲν ταπεινοῦται εἰς τὰς ἐλεεινὰς τέχνας, ὡς τὰς ὑποκρισίας ἐκείνας, αἵτινες θηρεύουσι θύματα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Σὰς νομίζω ἄξιον νὰ με ἐννοήσετε, κύριε, καὶ μυστηριώδης τις ἀποκάλυψις με συμβουλεύει νὰ πιστεύσω εἰς ὑμᾶς, ἐνοχὸν δὲ ἐθεώρουν ἑαυτὴν ἂν ἠπίστουν εἰς τὸν ὠραῖόν σας χαρακτῆρα... »

— Οἱμοί! ἐπεφώνησεν ὁ Φερδινάνδος, συνθλίβων τὴν ἐπιστολὴν, εἰς τίνα σφηκίαν με ὠδήγησας, ἀπεχθεστάτη κενοδοξία τῆς στιγμῆς, εἰδῶλον γελοιῶδες καὶ μυριάκις ἐπικατάρατον!

Καὶ μετὰ τὴν ῥητορικὴν διάτασιν, ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του, διέβαινε μεγάλους βήμας· τοὺς διαδρόμους τοῦ κήπου, ἐζήτηι συμβουλὴν εἰς τὰ δένδρα καὶ εἰς τὰ ἄνθη, τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου διασαλευόμενα. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ ἀποκριθῇ δι' ἐπιστολῆς καθαρωτάτης καὶ εἰλικρινοῦς, ἀλλὰ σκεφθεὶς περὶ τοῦ σπουδαίου τῆς ἀποκρίσεως εἰσηλθὲν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἔστειλε τὴν ἀπόκρισιν. Ὀμολόγει δὲ δι' αὐτῆς ὅτι

ἐθεώρει ἑαυτὸν ἐλεεινότατον, διότι ἐνδοῦς εἰς τὴν μέθην τῆς κεφαλῆς του, ἠδυνήθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ μὴ συμβουλευθῇ καὶ τὴν καρδίαν του· οὔτε λέξιν ὅμως δὲν ἔγραψε περὶ τοῦ πρὸς τὴν κυρίαν Μαρινίαν πάθους του, καὶ ὅμως τὸ διαυγές τοῦτο πῦρ ἐπὶ ἤνθει, οὕτως εἰπεῖν, εἰς πᾶσαν γραμμὴν τῆς ἐπιστολῆς του. Οὕτω δὲ, θαρρῶν ὅτι ἐθεράπευσε τὴν ἀβροφροσύνην του, περιέμενεν ἐν ἀταραξίᾳ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ τῇ ἐπαύριον, ἡμέρᾳ Σαββάτου, πρὸς τὸ ἑσπέρας, ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ἀνδρέας, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς πλησίον πόλεως, ὅπου ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κυ-

ρίου του, παρουσιάσθη σύννους καὶ σκεπτικός. Ὁ δὲ Φερδινάνδος ἐνόησε τοῦτο καὶ τὸν ἠρώτησεν. Εἰς τὴν ὕψιν τότε τοῦ νεανίου Ἰσπανοῦ ἐπεχύθη ἐρύθημα ἄμα καὶ ὠχρότης, τοῦ δὲ Φερδινάνδου αἱ ἐρωτήσεις ἦσαν σπεύδουσai καὶ πολλαί.

— Αὐθέντα, εἶπεν ἐκεῖνος, ἀνεκάλυψα τυχαίως ἐν μυστήριον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ταχυδρομείου. Αὐριον τὸ ἑσπέρας μετὰ τὰς ἀφὰς τῶν λύχνων, θέλει στηθῇ ἐνέδρα κατὰ μιᾶς ἀμάξης, δύο λευγαῖς μικρὰν τῆς πόλεως, πλησίον τῶν Βράχων. Μαρτύρομαι τὴν Παναγίαν ὅτι εἶπον ἀλήθειαν.

(Ἀκολουθεῖ).



Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΑΛΕΜΠΕΡ.

Κατὰ τὸ 1852 ἡ Γαλ. Ἀκαδημία ἢ μᾶλλον, ἀντιπρόσωπος ταύτης, ὁ Κ. Γυζότος, ἐδέχθη ὡς μέλος αὐτῆς τὸν κόμητα τοῦ Μονταλεμπέρ, τὸν ἄξιον αὐτοῦ ἀντίπαλον. Ὁ διαμαρτυρούμενος δογματιστής, ἐδέχθη ὡς συνάδελφον τὸν καθολικὸν ἱππότην, ὁ τελευταῖος τῆς φιλιππικῆς δυναστείας ὑπουργός τὸν τελευταῖον προφήτην τοῦ 1848.

(Εὐτέρπ. Τομ. ΣΤ'. φυλλάδ. 24)

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Μονταλεμπέρ εἶναι ἱστορικὴ ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν σταυροφοριῶν. Ὁ πατὴρ τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ, ὁ κόμης Μαρκος Ρενε τοῦ Μονταλεμπέρ ἐγένετο ἀλληλοδιαδόχως συνταγματάρχης, πρέσβυς καὶ ὁμότιμος τῆς Γαλλίας.

Ὁ Κάρολος Μονταλεμπέρ, ἐγεννήθη τῇ 29